

## Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΑΗΑΤΕΩΝΟΣ

[Παράδοση]

CHARLES MOGET

"Οχι μακράν τοῦ χωρίου Βεργινγέλλης, ἐν Νορμανδίᾳ, ὑπάρχει βαθύτερη δεξαμενή, μὴ στειρόεσσα οὐδὲ κατὰ τὴν μεγίστην ζυραφίαν, ἀφ' ἣς δύος μετ' ἀποστροφῆς ἀρδεύονται. Αἱ νεανίδες δὲν θ' ἀπετόλμων νὰ διέλθωσι νύκτα τὴν πρὸς αὐτὴν φέρουσαν χλοεράν ὄδον καὶ συγκάκις δὲν γωρικός, καὶ ὁ μᾶλλον στωϊκός, ποιεῖται τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀποκαλύπτει τὴν κεραλήν παρατηρῶν αὐτήν.

"Αλλοτε, πρὸ πολλῶν ἔτῶν, πρὸ διακοσίων ἵστως, νέα κόρη τοῦ χωρίου, ἡ Μαργαρίτα, γάριν καὶ γλυκὺ παιδίον, προέτο καθ' ἐκάστην σγεδόν νὰ πλύνῃ ἐνδύματα καὶ νὰ δρέπῃ κυανά καὶ λευκά ἀνθύλλια, λόγοντα τὰς ἄλλας τῶν ἐν τῇ πηγῇ ἐκείνη, δι' ὧν ἐπλήρου τὴν ποδιάν της, διπλαὶ πλέξη στεφάνους καὶ ταύτας. Ήμέραν τινὰ συνίντησεν αὐτὴν ἐκεῖ νεανίας περιβεβλημένος πλουσίαν ἐνδυμασίαν.

— Όρατα κόρη, τῇ εἰπεις μειδιῶν ἥδεως, τί κάμνεις αὔτοῦ μόνη, οὐτως Ἑργαζομένη; — Δι' ωραῖαι αὐταὶ γειραὶ εἰσὶ καταδεδικημέναι εἰς τόσουν βάναυσουν ἑργασίαν, καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ κόρη δὲν θὰ ἂντο καλλίτερου νὰ προσιδέστο ἐντὸς γρυποπλέκτου διετύου, ἀντὶ νὰ καταβαίνῃ ἀτημέλητος ἐπὶ τῶν ἄμφων σου;

"Η Μαργαρίτα τίκουεν. Ἀπὸ δεκατέτων, ἀτιναὶ εἶγεν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδεμία φωνὴ δύσια εἶχε πλήξαι τὰς ἀκοὰς της, οὐδὲν πρόσωπον νεκνίου τῇ εἶχε ψανή τόσουν ὥρατου, οὐδὲν βλέψυς τόσου συμπαθής δύσιν τὸ τοῦ ἀγγώστου.

"Τηλάργουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν νεανίδων ἀρνοσσοι, εἰς τὰ ἀδυτα τῶν ὅποιον ἀδυνατεῖ νὰ διεισθύσῃ ὁ ὁρθαλγός. Συγγάκις μὲν λέξις ἀνελίσσει καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀφελῆ μυστήριαν ἀναρριθμεῖται. Ἡ ὄντιροπόλης φαντασία τῆς Μαργαρίτας ἔκαμεν αὐτὴν νὰ διέτη ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ῥιπῇ δρυθαλασσῆ, ὃσει λαστραπήν φωτίζουσαν εὔρεται πεδιάδα: ἥδονάν, πλούτον, εύτυχίαν, τὰ τρία αὐτὰ φρεντάσματα, ἀτινα διώκουμεν πάντοτε γωρίς ποτε νὰ τὰ καταφθάνωμεν, αὐτη τὰ ἐνδύματαν ἡνωμένα εἰς μίαν μόνην λέξιν ἥδυνουσαν τὴν καρδίαν: — "Ερως.

— Αὔθεντα, ἀπεκρίνετο αὐτη, δὲν καταλαμβάνω τι ἐνοεῖτε.

— Εἰσαὶ ἡ ωραιοτέρα κόρη, ἀφ' ὅσις ποτὲ εἴδον, ὑπέλαχε μετ' ἔπιστος ὁ ἀγγωστος" οὐδὲν ἀλλο ἢ διτὶ ίδων σε τὴν ἡγάπην!

— Αὔθεντα, νὰ λέγετε τοιαῦτα εἰς ἔμε, πτωχὴν κόρην, τίτις δὲν εἰς γυναικεῖς, εἶναι κακόν! πολὺ κακόν! Θέλετε νὰ με ἀπατήσετε!

— Νά με ἀπατήσω, φέρε! δύιος ἀλλά νὰ σοι δώσω εὐτυγίαν καὶ πλούτον, Μαργαρίτα!

— Ήξείρετε τὸ ὄνομά μου! Η παραδοξούν μετιδίκηα ἐπειδάνη ἐπὶ τῶν γειτέων τοῦ εὐπατρίδου.

— Βλέπων τα τόσον τρυφεράν, τόσον μετριόφρονα καὶ σόσον πτωχήν, τὸ ἐμάντευσα.

Αέγων ταῦτα προσεπάλιγε νὰ παραδέλη διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὁσφύν τῆς κόρης, ἀλλ' αὕτη διεξέφυγε καὶ ἐφυγεν ἀπογχιμετίζουσα αὐτὸν μὲν ὑρος πεῖσμον.

— Αἴριον! ἔδω, τὴν αὐτὴν δραν! τῇ ἐκραύγασσαν.

Τὴν ἐπαύριον δὲν ἔκειφεν αὕτη εἰς τὴν συνέντευξιν καὶ τὰς ἀκολούθους ἥμέρας ἐπρεκεῖ τὸ αὐτό καὶ καθ' ἐκάστην ἡ καρδία της ἐπάλλετο σφροδρότερον ἐρχομένης εἰς τὴν συνέντευξιν καὶ καθ' ἐκάστην, διπλαὶ μεταβολῆς ἐκεῖ, ἐνδύστο μετά πλείους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον φροντιδος καὶ ἐρωτοτροπίας. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἐκάστην ἐπίσης δὲν διέρυστο ἀδουσα καὶ ψάλλουσα τὴν πρασίνην καὶ ἡμισελένην ὄδον. Ἐξηγείροντα ἐν αὐτῇ αἰσθήματα ἀγγωστα τέως καὶ νέας κατέβαντα μετὰ προσηλάξεως ἀπὸ τοῦ δωματίου, ἐν τῷ διοιρητέοντο τὸ οἰκογένειά της, ἐκρύπτετο . . . καὶ διταν κρύπτεται τις ἀρχῆς νὰ σράλη.

Καὶ ὁ ὄντιρος ἀγγωστος ἥμέρα τῇ ἥμέρᾳ ἐγίνετο ἐπιθετικότερος, ἡ δὲ καρδία της ἀσθενεστέρη. Ἐπὶ τοσούτου, θέτε μιᾳ τῶν ἥμερων ἐπέθετο αὔτος τὰ γείλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου της . . . μετώπου, τὸ ὅπειν μέγιστης ἥμέρας ἐκείνης μόνος ὁ πατέρη της εἶγεν ἀσπασθῆ! — Καὶ τῇ ἐφένη φλογερήν τὸ φίλημα καὶ διτὶ πῦρ ὑπῆρχεν ὑπὸ τὰ γείλη του λάτρου της.

Φεῦ! φεῦ! μετ' οὐ πολὺ ἀθώα θωπεία δὲν ἐπήρχεται εἰς τὸ ἀκόρεστον ἀκείνο παθος" καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡ ἀτυχῆς δόρων, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ὑπερασπίσῃ ἔσυτην καὶ τὴν ψυχὴν της μετέβη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπατεῶνος! . . . Εἰς τὰς ἐνόχους ἐπιθυμίας του ἀνταπεκρίθη ἐκείνη διὰ τελείου ἐρωτασ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὀλεθρίας ἥμέρας, ἐπειδὴ ἡ κόρη δὲν ἐπανήρχετο οἰκαδε, ἡ γηραική μήτηρ της μετέβη ἀνήσυχος πρὸς τὴν πτυχήν, προσεισθῆμα ἀπαίσιον ἐφαίνετο πιέζων τὸ στῆθος της φθάσα εἰς τὸ γείλος τῆς δειγματίνης, ἐκλινεν διπλαὶ παρατηρήσῃ . . . Λιγκή ἐσθίης ἐπέπλεσεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ὄδατος, ἀνθύλλια μαραμένης ἐκείνη διε-

σκορπιωτένα παρὰ τὸ σκιάδιον νεάνιδος ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐπὶ τοῦ ὄποιοι αἱ πλάνηται εἰσοπάνον τὰ ἐνδύματα, καὶ ὁ λίθος ἐκεῖνος διακαΐμενος ὑπὸ πυρὸς ὑπερφυσικοῦ ἀπέδιδεν ὅσην θεῖον καὶ ἀσφάλτου.

· Η Μαργαρίτα εἶγε πνιγῆ· ὁ δὲ ἀπαύριον δὲν ἐφάνη πλέον, καθόσσον ἦτο ὁ δοκίμων, διστις πορεύεται περὶ τὰς νέκταρικας κόρας, διπλαὶ καταστήσῃ αὐτὰς ἐρωτοτρόπους.

E. S.

## Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΝΑΡΔΟΣΙΣ)

διπλαὶ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(\*Ιδε προηγ. φυλλάδιον)

Εἰς τὰ ἀγρια δρη τῶν Ἀρχάδων σπου δύσκαλλε πόκων ὁδήγει τὴν ποίησην τοῦ Βέη ὁ Νότης.

Ἐκεῖ ἡ καλύβη του ἦτο, σύντροφον ἔχουσαν τὸν Βορρᾶν καὶ τὸν Νότην· πάρις δ' ἐκείνου τὸ μέγα πόλυνον.

Οτε ἡ νῦν τὴν μέλαινά της χλαυδικά ἐκυράτιζεν εἰς τὸν κόσμον, διαδέστησε τὴν Νάσσως στηρίζων τὸ εὔρο του μέτωπον ἐπὶ λυμένων δακτύλων εἰς βαθεῖαν ἐβρέπετο φέμενη.

Ἐπωδός ταύτης ἦτο τὸ δάκρυ.

Διν τις ἀεγίνωστες τοὺς ἡμερώδεις παλαιοὺς του θάξεις . . .

Αλλοτε ὁ αὐλός μου ἤχει, ἐγέλα τὸ δύμα, δέμειδιον τὰ γείλη, ἐστινθύριζεν ἡ ἐστία καὶ εἶχον τὰ στήθη θεριά. Τώρα; θρηνεῖ ὁ αὐλός συγαλέος, διχρέει τὸ δύμα, νεκροῦνται τὰ γείλη, δὲν ἔχει ἐστίαν, ιγνώ ἐκ τοῦ φύγους...

Ποῦ εἶσαι, μῆτερ, μῆτέρ μου καλή!

Τὸ γόνυ μου κάμπτει ὁ κάρατος φέροντας ἐπὶ βράχων τὸ βῆμα, τὰ βλέφαρά μου βεβηκυμένα πίπτουν, κλονοῦμαι καὶ κολλάω τὴν ποίησην σύρω τὸ Βῆμα εἰς τὴν μονήρη μου καλύβην. Ποῦ νὰ κλίνῃ τὸ μελαγχολοῦν παιδίον τὸ κύπτον μέτωπόν του; ποῦ νὰ στηρίξῃ τὰ στένοντα στήθη;

Ω μῆτερ, μῆτέρ μου καλή!

Στέναζε, Βαρρά! οἱ στεναγμοί σου εἶναι τὸ θάλπος μου, ἀροῦ δὲν μὲ θάλπει πλέον ἡ αὐδὴ τῆς μητρός μου. Βασιλεύεσται σκότη, κλεδοφορεῖ τὴς καρδίας μου. Βακαλίσσον με εἰς τοὺς κόλπους σου, νῦν. Δὲν μὲ θλίβει τὴς μητρὸς ἡ χγκάλη.

Ω μῆτερ, μῆτέρ μου . . .

Καὶ γλυκὰ γλυκά ως μελαγχολίκ ἀπεκοινώποτε ὁ Νότης, καὶ ἐπὶ τῶν ἀγγών του γείλέων ἔπλεσε μὲ πάσσων πνοήν του μίχ λέξις — μῆτέρ μου.

Καὶ ὅτε τὸ σκότος ωγρία του ὄδι-

τούς τὸ δύματα έβλεπε τὸν Νότην μὲν ἔδον ποιμένος νὰ ἀγηρ τὴν ποίμνην.

## VII

Πλησίον τῆς καλύβης τοῦ Νότη ἡ πλούσιο εύρεται λίμνη. "Ψύζεδα πέριξ χλοερὰ ἐκφύλινον τὸν ὕδων τοῦ ἀναδρύοντος φεύγετος, καὶ τὸ θρασὺ φεύγα μὴ εὔρισκον φυγὴν θαρροῦν ἐξηπλαύντο γύρω καὶ ἐγέννησαν ἀρριζουσαν λίμνην. Τὸ φεῦγα θαστύτερον ἐπήρχετο, ἀλλ' ἡ λίμνη δὲν ὑψώντα.

Τί ἐγίνετο τὸ μυκάρμενον ὅδωρ ; —

"Ο Ἀρχάς ποιμὴν ἐκπληκτος πολλάκις ἐθεώρει νὰ βορῇ ἡ λίμνη κλωνας ἐλάττης, καρμανὸς ἐλοκλήρων πολλάκις. Εἶγεν ιστορίαν τὸ ὅδωρ εἰς τὰ γεῖλη ἐκάστου ποιμένος.

Εἰς τῆς λίμνης ἔκει τὰς σύθας ὅπου ἀνθεῖ τὸ χόρτον ὅπερ ἐπτεφε τὴν κόμην τοῦ νικητοῦ τῶν Ισθμίων καὶ Νεμέων καὶ τὴν πλάκα τοῦ ἐπιβίσκινοντος τὸ πορθμεῖον τοῦ Ἀγέροντος."

"Ἐκεῖ ὁ Νότης ἥρχετο.

Πεωλέν τινὰ εἶδε τὴν λίμνην . . . ἥρριζε μᾶλλον εἶδε τὸν Φοῖβον, ἔβαρυπένθει τὸν οὐρανόν, ἔβρόντα.

Θεωρεῖ ἔκπτωτόν. "Η καρδία του ἐνοστάλγει, τὰ στήθη του ἐζήτουν ἀγκάλην μετρός, τὰ γεῖλη του φίλημα τῆς Νάσσως, καὶ τὸ βῆμα. . . . ἡτο πρόθυμον. "Πεπάσε τὸν αὐλόν του" ἡ θελε νὰ ζητήσῃ εἰς τάξιμα ὄλλους πόθους. "Ο αὐλός του εἶχε τὸν φωνὴν τῶν παλμῶν του. Συνέλαβεν ἰδέαν, καὶ εἰς τὴν μαρφάν της τὸ βλέμμα του ἡστραψεν, ὁ αὐλός του ἐξέφυγε τῆς χειρὸς του, ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς χλόης, τὸ πύρα τὸν θόρακας καὶ ἡ λίμνη τὸν κατέπιεν.

Εἶδεν ὁ Νότης τοῦτο ἐκπληκτος.

"Ἀλλ' εἶχε κάμει ἐν βῆμα, ἐν ἑτερον, ἐπέτα ἥδη.

Ποῦ ὁ Νότης ἔσπευδε;

Πρὸς τὴν Νάσσων.

"Ἀλλ' ἡ ποίμνη;

"Ο οὐρανὸς ἔβρόντεις καὶ ἡ ποίμνη ἔδρασεν εἰς τὴν μάνδραν.

"Ἀλλ' ἤγνοε τὴν ὁδόν. — Τὴν ἤξεμενην ἡ καρδία του.

"Η βροχὴ ἐπιπτεν, οἱ καρκυνοὶ ἐξαπλουν τὴν οὐρανίαν δρῦν χαμαλί, οἱ ρύγκες ἐπλημμύρουν. . . . ὁ Νότης ἔσπευδε . . .

"Βηδήσεν δὲν φεύγα, ἐν ἀλλο. "Ανύσσεις καλνει πρὸ τῶν ποδῶν του. "Η ἀστραπὴ τὸν ἐφωτισεν, ἐπέτα.

Τὴν δεῖλην ἡτο πρὸ τοῦ οἰκισκου τῆς Νάσσως ἐπάτει τὸ λίθινον βάθρον τῆς θύρας. "Ισταται, κλονεῖται. "Ω! δὲν καμπτει ὁ κάματος τὸ γόνυ του. "Ογι! ὁ παλμός, ἡ χαρά, ἡ συγκίνησις.

"Γεγχωρησεν εἰς τὴν σιγαλέαν ὥθη-

σίν του ἡ θύρα. Προέβαλε τὴν κεφαλὴν του ὁ Νότης. . . . Ἐσπινθήριζεν ἡ ἐστία καὶ ἐφωτίζει τὴν μαρτινομένην Νάσσων.

"Η θύρα ἔτοιξε. Τινάσσει ἀνε τὴν κεφαλὴν της ἡ Νάσσω . . .

— Νότη μου! . . .

— Μῆτέρ μου! . . .

Καὶ ὁ Νότης ἡτο ἐν τοῖς κόλποις τῆς Νάσσως.

Διατί ἄρα γε κλαίομεν εἰς τοιαύτας στιγμάς;

— Μῆτέρ μου, ἐψιθύριζεν ὁ Νότης, ἔκει δὲν είγον ἑστίαν θερμήν, δὲν είγον χασάν, δὲν είγον ἐλπίδα, ο! δὲν είγον ζωήν.

— Δέν ξανην πλησίον σου, Νότη μου, εἴπεν ἀρελῶς ἡ Νάσσω.

Καὶ ἔφιλει, ἔφιλει τὸν Νότην.

"Εὰν πρὸ εἰκόνος γονίσσας φιλουμένων ἐρχοτῶν, τὸ γερουσεῖμον μειδιῶν, φέρει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ γεῖλη του . . . "Ω! ἐνώπιον συμπλέγματος τοιούτου μίον καὶ μικρός δχι τὸ γερουσεῖμον, ἀλλ' ὁ θεός, δὲν μειδιᾷ, δακρύει. δὲν φέρει τὸν δάκτυλον σφραγίζων τὰ γεῖλη. ὑψοὶ τὴν γεῖρα σταυρῶν τοὺς δακτύλους καὶ ἀνοίγει τὰ γεῖλη ἡ εὐθογίαν νὰ στείλῃ, δὲν τε παρ' ἔμαι νὰ εἴπῃ! —

## VIII

Τὴν ἀλλην αὐγὴν ἡ Φοῖβος εἴρε τὴν Νότην παρὰ τὴν ποίμνη τοῦ Βέη τὸν Ἀρκαδίκες. Οὐτος τῷ εἶγεν εἰπῆ δεινούντων τὴν ποίμνην του.

— Θέλεις φυλάσσει αὐτήν. Ούτι εἰς ἀν κακῶς τὴν φυλάσσοντας. Τρέμε! ἀν τολμήσῃς νὰ ρύγης. Ποιν τὸ πρότον βῆμα τῆς φυγῆς σου φέρης, σκάφους βεβίνη λάκχον. Θά είναι ὁ οἶκος τῆς Νάσσως.

Τὸ δύμα τοῦ Βέη τῶν Ἀρκαδῶν φύάνει εἰς τὸ μικρόν σου χωρίον, βοσκέ.

Καὶ ὁ Νότης τρέμων διὰ τὴν καλήν του μητέρα, ἀφῆκε πάλιν τὴν Νάσσων.

"Ο Νότης δύμας ζδη μειδιᾷ, παῖζει εὐθύμως τὸν αὐλόν του. Πιώς μειδιᾷς, Νότη, μικράν της μικρός; Τὸν ωραῖον αὐλόν σου δὲν εἶχε βρούσει ἡ λίμνη;

"Οτε ὁ Νότης ἐπανεῖδε τὴν Νάσσων, εἶχεν εἰς γεῖράς της τὸν αὐλόν του.

— Μῆτέρ μου, λέγει, είναι ὁ αὐλός μου, ποῦ εῖρες αὐτόν;

— "Οτε τὴν αὐγὴν, λέγει ἡ Νάσσω, έσυρε τὸ βῆμα εἰς τὸ γείρον τὴν κρήνην τὴν ὑδρίαν μου νὰ βιθίσω, μὲ τοὺς ἀφροὺς τοῦ φεύγατος ἐκ τῆς γαράδρας κατέβιβευσε καὶ εἰς αὐλός." Ήτο τοῦ Νότη μου, ἡ καρδία μου δὲν ἥσθανθη τρόμον. Πλὴν λέγε, Νότη μου, πῶς ἡ κρήνη μοὶ ἔδωκε τὸν αὐλόν σου;

Καὶ ὁ Νότης τῷ εἰκόνισε τὴν ώραν ἐκείνην λίμνην ἐν τῇ γῇ τῆς Ἀρκαδίας.

— Μῆτέρ μου, τῇ λέγει τέλος, πᾶν λυκαυγὸς πορεύου εἰς τὴν κρήνην, καὶ ἔκει εἰς τὸν κρότον τοῦ πίπτοντος υδάτος οὐδὲ διακρίνεις διὰ γαλήνης τὸν τέκνου σου.

Καὶ πᾶν λυκαυγὸς ἡ Νάσσω ἔφερε τὸ βῆμα παρὰ τὴν κρήνην. Ἐκεῖ μὲ τὸ καταρρέον υδωρ ἐντὸς δέρατος κατέπιπτε παχὺς ἀμνὸς ἐσφραγίζων.

"Η Νάσσω διένεμεν αὐτὸν εἰς τὸ γερόν, καὶ τὸ χωρίον πῦλόγει τὸν Νότην. —

"Η λίμνη τῆς Ἀρκαδίας διέσυγιζε τὴν γῆν, κατέρρεεν ὑπογείως καὶ ἐκέρηται μακράν, μακράν ἔκει ἐκ τῆς γαράδρας εἰς τὸ χωρίον τοῦ Νότη.

"Ο Νότης εἶγεν ἐννοήσει τοῦτο ἐκ τοῦ αὐλοῦ του.

Καὶ πᾶν λυκαυγὸς ἐκδικούμενος τὸν Βέην, τὸν παχύτερον ἔστραζεν ἀμνὸν του, ἔδεσεν αὐτὸν, καὶ κλείσιν ἐντὸς τῆς δοράς του ἔρδιπτεν εἰς τὴν βρούσαν λίμνην. Ἐκύλιστο, ἐκυλίστο, καὶ ἡ Νάσσω ἐδέχετο αὐτὸν ἐκ τῆς γαράδρας.

## IX

Νάσσω, είναι ώραία ἡ νύξ αὖτι. Δὲν ἔγει σκότη, αἱ λαμπτάδες τοῦ πάργα διώκουν αὐτά δὲν ἔχει φοβίζουσαν σιγήν, αἱ εἴθημοι κραυγαὶ τῶν παιδίων διέλυσαν ταῦτην. Σὺ διατί ἔγεις σκότος; διατί ἔχεις σιγήν;

Είναι ἡ νύξ του πάργα. Ἀνίσταται ἡ καρδία τῶν πενθούντων ἀλλ' ἡ Νάσσω στενάζει.

Οἱ κώδωνες ἡγγονεῖ τὸ χωρίον κυλοῦ τὴν ἐκκλησίαν. Ἀνάπτουσι τὰς λαμπτάδας.

"Εἰσι είναι καὶ ἡ Νάσσω. "Εγει δύο λαμπτάδας" μίαν ἴδιαν καὶ μίαν τοῦ Νότη.

Τοῦ Νότη ἡ λαμπτάς σβέννυται, δὲν ἀνάπτει τῆς Νάσσως μόλις γύνει ἀμυδρὸν ορέγγος.

"Οτε ἡ φωνὴ τοῦ Λευτοῦ ἔψαλλε τὸ μέγα φωνοῦσα συμβάν· καὶ αἱ λαμπτάδες ὑδρύμεναι ἔτρεμον μὲ τὰς καρδιές, ἡ Νάσσω ἔκλινε τὸ γόνυ. Δὲν ἥδουνθη γὰ προφέρῃ δέκουν. . . . οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπινεγούν.

Καὶ ὅτε οἱ ἄγροται ἐσπάρηταις εἰς τοὺς οἰκισκους, δόπου πέριξ πυράς ἐν τῷ αὐλείῳ οἱ ἀμνοὶ τοῦ πάργα εστρέφονται ἐν ὀβελοῖς.

"Η Νάσσω ἤγέθη καὶ αὕτη.

— "Ἄς υπάγω νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὸν ἀμνὸν μου τοῦ Πάργα, εἶπε.

Καὶ τὴν εἶδε τὸ λυκαυγὸς νὰ στέκη παρὰ τῇ γαράδρᾳ. Αὕτη ἔβριγγης καὶ μετὰ μικρὸν ἐπάρθλαζεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων πεσόν δέρμα μεγάλου κριοῦ.

— "Ω! δέν μοι στέλλεις άμνὸν ὁ Νότης μου, εἶπε καλπαυρένη τὸ δέρας, κρίνων. "Ας χαρῆ τὸ χωρίον.

"Ετινάγθη. "Ενόμισσαν δτὶς κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλην προσφιλέστι, τὴν ζωὴν της αὐτήν, καὶ ἔσφιγγεν ἔσφιγγε τὸν δύκον.

"Ερθαττος τέλος εἰς τὴν πτωχήν της καλύβην... ἔλυτε τὸ δέρας!..

"Α! καλὴ μῆτερ! "Α! τάλαινα, τάλαινα Νάσσω!

"Ο Νότης αἴμαδυρτος ἦτο ἀκέφαλος ἐντὸς τοῦ δέρατος.

Δέν ώλδουζεν ἡ Νάσσω, δέν ἔκδηπη... γλυκὰ γλυκὰ ἔδυσεν. Εἶχε κλίνει νεκρὰ πρὶν ἔτι ἐννοήσῃ καλῶς. Μόνα τὰ γείλη της ἔζησαν μικρὸν καὶ ἀναδευόμενα ἐστέναζον: Νότη μου, Νότη μου, Νότη μου...

## X

"Ο Βένης εἶχεν ἔλθει ἐπὶ τοῦ μακροῦ ἵππου.

— "Ωραῖε Βοσκέ, τῷ εἶπε, βλέπω μειδιᾶς ἥδη. Νοσταλγεῖς ἔτι;

— "Ω! δέν λησμονῶ τὴν μητέρα μου, εἶπεν ὁ γλυκὺς Νότης.

— "Αγεις τὴν ποίμνην εἰς παχεῖαν πόνην, ὡραῖε Βοσκέ; Ἡράτησεν ὁ Βένης ἐπιπλέων βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ποίμνης.

— "Αλλ' ἐνεφύθη" οἱ λευκοὶ του ἀμνοὶ δέν ἔδουσκον πλέον.

Δύο ἁόδα τὴν ἄλλην ποιώναν ὠγγίζασαν Ιδάιτα τὸ μειδιώμα τοῦ Βένη. Πρερεύλαξε καὶ εἶδε τὸ ἔργον τοῦ Νότη καὶ ὅτε ἡ αὐγὴ τοῦ πάτηχε ἐγάραξε τὰ βόδα ἐπινήγοντα εἰς δύοκα αἴματαν.

"Ο Βένης εἶγε σράζει τὸν Νότην, καὶ ἐστελλεις ὡραῖον ἄμνὸν τὴν Νάσσω.

Αἱ ἀγρότιδες ἑστόλισσαν τὴν Νάσσω καὶ τὸν Νότην μὲ εὔσταχα ἀνή.

Α: βουκολίδες ἐπλεξαν στίφος καὶ ἐστελλαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀνύψου Νότη, ἀφῆκαν τὴν κόμην των νὰ παιζῃ μὲ τὰς αὔρας καὶ ἤξεντο ἀράτου ὥδης. Αἱ λαγκαπάδες τοῦ πάσχης ἤσχαν κτρίχα τῆς ταφῆς των.

"Επάρησαν τὸν ἡμέραν καθ' ἣν μέγα καὶ ἄγιον κροτεῖ τὸ φίλτρο.

Τοὺς ἔθαψαν παρὰ τὴν χλαισίαν ἐκείνην ἴτέχνη, ὅπου τοσάκις ἐστέναξεν ὁ αὐλός τοῦ Νότη. "Υπόλευκος πέτρα μὲ παύσινα βρύνη δειπνεῖ: τῆς Νάσσως καὶ τοῦ Νότη τὸ

μνῆμα.



ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΛΑΣΙΑΝΗΣ

Ἐπί τὸν 29, γεννηθεὶς ἐν Σαλείᾳ, ἀποπειραθεὶς δὲ νὰ διλοφουνήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας Οὐδούρτου καὶ τὸν πρωθυπουργὸν Καΐρολην,

## ΟΥΜΒΕΡΤΩ, Β'

### ΒΑΣΙΛΕΙ ΙΤΑΛΙΑΣ

#### Α.

"Οχι, δέν εἶναι Ιταλός ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος· Δέν ἐγεννήθη—ψεύδοντας—ὅπου ἀνθεῖ ὁ κρήνος· Κέρωτικῶς συμπλέκεται: ἡ δάρυνη καὶ τὸ ρόδον· "Οχι· δέν εἶναι Ιταλός ὁ νόθος τῶν τριόδων! Μήτηρ ἐκείνου Ιταλίς; τοιοῦτος δολοφόνος Γεννάτεκ γυναικὸς ποτὲ, ἀνθρώπου εἶναι γόνος; Μητέρα ποίαν δύναται ἐπὶ τῇς γῆς; νὰ δεῖξῃ; "Οστις τὸν ακύμον τήθελε τοῦ Βίκτωρος νὰ πλήξῃ; Τοῦ Βίκτωρος δὲ τοσεῖδης, τοῦ Βίκτωρος τὸ τέρας· "Α, οχι· ἀλλαχοῦ τὸ φῶς; Ήλειδες τῇς ἡμέραις...

Ἐκεῖ ὅπου τῇς· Αφρικῆς ἐγκυμονοῦν τὰ στήθη· Τὴν λύσσαν καὶ τὴν ἔχιδναν, ἐκεῖνος ἐγεννήθη· "Η πέραν, εἰς τὸ ἔρεβος τῶν ΙΙόλων καὶ τὸ ψῦχος, "Οπούδες ζωῆς δέν ἔχησεν οὐδεὶς ἀκόμα τὴν τέλεων αἰφνής μήτε·

"Η ζοφερὰ πατρὶς αὐτοῦ ἐπὶ τῇς γῆς δέν κείται... "Ἐκ τοῦ ἀγνώστου ἔρχεται· ἀμήτωρ, πάντη μόνος. Δέν ἔχει ἐθνικότητα ποτὲ δολοφόνος! "Ἐκεῖνος Ιταλός; ποτέ· οὐδὲ ἀνθρωπος ἀκόμα· Τις εἶναι δέν θὰ δυνηθῇ κάνει νὰ εἴπῃ στόμα,